

UČITELJSKI TOVARŠ.

List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. dan vsakega mesca, in velja za celo leto v tiskarnici in po pošti 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr. nov. dn.

Tečaj II.

V Ljubljani 15. junija 1862.

List 12.

POVABILO

na naročbo „UČIT. TOVARŠA“ za drugega pol leta 1862.

S tem mescom bo minula prva polovica II. tečaja našega „Tovarša“. Slava in pšeserčna hvala bodi vsem njegovim prečastitlim naročnikom, blagim podpornikom in milim prijatom, ktere zopet lepo prošimo, da bi ga tudi še za naprej tako blagovoljno podpirali! Tiste gospode, kteri so bili le za pol leta naročeni, pa prijazno spominjamo, da bi se zdaj zopet oglašili in naročnino doplačali. Novim naročnikom še lahko damo vse dosedanje liste. Naročnina je, kakor je bila o novem letu: za celo leto 2 gold. 50 kr., za pol leta pa 1 gold. 30 kr.

Prredništvo in založništvo.

Uči za življenje, ne za šolo!

Nikoli si ne more učitelj zadosti vtisniti v glavo, da naj uči za življenje, ne pa za šolo. Šola nima namena za se, temuč je le sredstvo in podlaga za resnično življenje. Iz tega se tedaj vidi, da je naj boljša tista šola, ktera naj potrebnije reči naj bolj živo pred oči postavlja in jih naj globokejše in terdnejše v spomin in serce vtiskuje. Zelo se je treba varovati, da se k šolskim naukom ne pridruži nekaka šolska gizdost ali potrata, ktera daje sicer učitelju in učencom dosti opraviti, pa

kaj malo ali nikakoršnega prida. Mladost se mora v šoli pripravljati za to, za kar je namenjena, t. j. za vsakdanje potrebe sedanjih in prihodnjih časov, posebno pa za prevažne namene vsega dušnega življenja. Šola mora učence tako daleč peljati po poti v življenje, da morejo potem že sami dalje potovati. Marsikteremu učencu bolj koristi, če se mu pot pokaže, da že post. kako knjigo samosvojno razumé, kakor pa, če bi se mu zabilo v glavo še toliko samotnih vednost. Zatoraj je pa pred vsem drugim treba, da učitelj pri učencih vedno budí ljubezen do uka in jo zvesto ohranjuje do zadnjega učnega časa. Zraven pa naj tudi učencem vtisne v glavo zlato vodilo, ki pravi, da se človek nikoli ne izučí, in da vse naše življenje ni nič drugega kot vedna šola in preskušnja. P.

Telesno kaznovanje.

(Konec.)

Da skušeni pedagogi tudi drugod, zlasti pa po Nemškem tudi tako mislijo, hočemo sedaj v kratkem viditi. Lahko bi namreč to, kar sem zapisal, dokazal iz vsakdanje skušnje in z besedami sv. pisma; v poterjenje tega bi tudi lahko postavil, kar so visoko učeni in sveti možje od tega govorili ali pisali, — navedem pa le nekatere besede naj veljavnejših pedagogov izmed nekatoličanov, ki so to tako lepo izrazili.

Ne dá se tajiti, pravi Erih, da je odgojenje upirajoče se na ljubezen v resnici le edino pravo; ravno tako resnično je pa tudi, da se z ljubeznijo ne shaja povsod. Če se more shajati pri otrocih, ki so mehkega ali občutljivega serca z ljubeznjivim prizanašanjem ali z žalostnim pogledom, ali pa z resno besedo, se pa vendar ne shaja pri tropi živih, serčnih in krepkih dečkov. Ljubezen se jim poslednjič vidi kot ženskega slabost. Strahovanje v šoli le velja, če je krepko. Mladi človek mora spoznati in čutiti, da ga možje odgajajo, in da se more vdati krepki roki, ki ima vajete v rokah.

Niemayer v svojih vodilih od odgojenja govori: „V šoli, kjer se snide cela tropa nevednih in lahkomišljenih otročajev, večkrat spridenih po domači odreji, različnih med sabo po temperamentu, pri kterih se prevaguje sirova moč narave derg-